

II. Co do výměry trestu namítá st-l, že nemělo býti použito nejvyšší sazby trestu. Nss neshledal, že nař. rozhodnutím po této stránce byl porušen zákon. Služ. pragmatika stanoví sice v § 93 různé stupně trestů disc., z nichž nejtěžším trestem jest propuštění ze služby, není však stanoveno, který druh trestu za kterých okolností má býti uložen, nýbrž dána úřadu kárnému možnost, aby trest co nejvíce přizpůsobil okolnostem jednotlivý případ charakterisujícím. Může tedy nss zkoumati toliko, zda vyměřený trest jest v mezích stanovených stupňů trestních. Trest st-li uložený však z mezí §em 93 služ. pragm. vytčených nevybočuje a není proto výše jeho v odporu se zákonem.

Bylo tedy i tuto námitku zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 4196.

V á l e č n é š k o d y: * Na zálohu dle vl. nař. č. 556/20 Sb. nemá strana právního nároku, má však nárok, aby o žádosti za zálohu rozhodl ať po stránce formální ať po stránce věcné příslušný úřad, kterým jest komise dle § 2 vl. nař. č. 556/20 Sb.

(Nález ze dne 4. prosince 1924 č. 21.393.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. LXXX a 3964 adm.

V ě c: Max F. v B. (adv. Dr. Pavel Steindler z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o náhradu válečných škod.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l domáhal se v r. 1920 toho, aby do seznamu válečných škod ve smyslu vlád. nař. z 21. května 1920 č. 366 Sb. pojata byla i škoda 74.500 Kč způsobená mu v r. 1914 při nepřátelském obsazení Volovce. Když původní žádost jeho nemohla býti nalezena, předložil st-l dne 26. února 1921 opis její; přípisem civ. správy Podk. Rusi ze 4. června 1921 bylo županovi sděleno, že nové projednání záležitosti již nelze provést, jelikož soupisová akce náhrady válečných škod byla již z nařízení min. vnitřní skončena.

St-l, byv o tom přípisem měst. rady v B. z 20. června 1921 zpraven, žádal podáním de pres. 16. srpna 1921, aby min. vnitřní celou záležitost vyšetřilo, žádost st-lovu meritorně vyřídilo a válečnou škodu ve smyslu původní přihlášky st-lovy zjistilo. Min. vnitřní pak výnosem ze 2. prosince 1921 vrátilo celý spis civ. správě Podk. Rusi k dalšímu opatření, a když tato zaslala spis ministru pro Slov. jako příslušnému úřadu vzhledem k bydlišti žadatelovu, bylo st-li výnosem tohoto min. ze 7. dubna 1922 sděleno, že se přihláška st-lova o náhradu válečných škod dle vl. nař. z 21. května 1920 č. 366 Sb. jako opožděná zamítá. O tom byl st-l městskou radou v B. dne 27. dubna 1922 zpraven.

Mezi tím st-l podáním z 20. prosince 1921 vzhledem k tomu, že lhůta k podávání žádostí o výpomoci při válečných škodách končila dnem 31. prosince 1921, žádal, aby mu za utrpěnou škodu válečnou (74.500 K) na základě několikrát podaných žádostí dle § 3 nař. z 5. října 1920 č. 556 Sb. poskytnuta byla výpomoc.

Žádost tato byla nař. rozhodnutím z důvodů § 1 cit. nař. č. 556 zamítnuta, ježto st-l nepodal v zákonitě lhůtě ve smyslu § 4 vlád. nař. č. 366 přihlášku svých válečných škod a žádost o přijetí jeho opožděně

příhlášky právě z důvodů opožděného podání výnosem žal. úřadu ze 7. dubna 1922 zamítnuta. Výpomoc však při škodách válečných může býti poskytnuta jen osobám, které podaly řádně přihlášku válečné škody ve smyslu cit. nař. Proti rozhodnutí tomuto směřuje stížnost, o níž nss uvážil:

Ačkoliv osobám válečné škody utrpěvším nepřísluší, — jak nss ve svém usnesení Boh. LXXX vyslovil — nárok před nss stíhatelný na poskytnutí nezbytně nutné podpory podle nař. č. 556/1920, přece nelze straně odepřít procesní nárok, aby o žádosti za poskytnutí zálohy válečných škod rozhodoval úřad k tomu příslušný.

Nss musil proto v první řadě z moci úřední zkoumati, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem k tomu kompetentním.

Podkladem nař. rozhodnutí byla žádost st-lova z 20. prosince 1921 o zálohu náhrady válečných škod ve smyslu § 3 nař. č. 556/1920.

Podle cit. § mají sice žádosti o výpomoc býti podány u toho politického úřadu I. stolice, u kterého byla podána přihláška válečné škody. Jde-li však o škody, k jejichž zjištění podle § 8 nař. č. 366/20 jsou příslušny komise na území republiky čsl., předloží úřad, u kterého žádost za výpomoc byla podána, žádost tuto s eventuelním návrhem komisi zmíněné v § 2 tohoto nař. Tato komise rozhodne o žádosti s konečnou platností (§ 3, odst. 2 nař. 556/1920).

Z toho plyne, že o žádostech za poskytnutí zálohy (výpomoci) válečných škod rozhoduje smíšená komise v § 2 nař. č. 556/1920 blíže určená, a sice jak po stránce formální tak i ve věci. Nebyl tedy žal. úřad příslušným, aby o žádosti st-lově za poskytnutí zálohy válečné škody rozhodoval a zamítl-li přihlášku tuto, rozhodl o ní a porušil proto zákon.

Č. 4197.

Živnostenské právo: O předpokladech pro odnětí koncese hostinské pro neprovozování podle § 57, odst. 2. živn. ř.

(Nález ze dne 4. prosince 1924 č. 21.551).

Věc: Jana K. v T. proti ministerstvu obchodu stran odnětí koncese hostinské.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osp v L. odňala výměrem z 23. března 1922 podle § 57, odst. 2 živn. ř. st-lce hostinskou a výčepnickou koncesi v T., propůjčenou jí výměrem z 21. srpna 1901, poněvadž provozování této koncese bylo déle než po dobu 6 měsíční přerušeno, a prohlásila tuto koncesi za zaniklou. Tento výměr byl pořadem instancí nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 57, odst. 2 živn. ř. může býti koncese hostinská a výčepnická odňata, když její provozování po dobu šesti měsíců se přeruší. Jak ze spisů správních je patrné a jak ani stížnost sama nepopírá nebyla živnost st-lčina od roku 1917 až do jejího odnětí, tedy déle než po dobu 6 měsíců fakticky provozována. Stížnost namítá, že nebylo st-lce po hroženo odnětím koncese a nebyla jí dána příležitost, aby její provozování opět počala. Tuto námitku nemohl nss uznati důvodnou, poněvadž zákon opatření dle § 57, odst. 2 živn. ř. neváže na podmínku, že strana